Історія Оксани Муравльової – учасниці обласного конкурсу «Жінка Донеччини 2026 року», в номінації «Сила добра та єдності»

Оксана Муравльова — громадська діячка, волонтерка з Ясинуватої/Краматорська, яка нині живе на Тернопільщині. Вона та її родина-двічі переселенці. У 2014 році виїхали до Краматорська, а у 2022-му — до Бережан. Окрім вимушених переїздів, в цей час вона ще й боролася з онкологією. Але попри всі життєві виклики знайшла для себе місію: допомагати людям.

Оксана Муравльова - викладачка української мови з Донеччини. Коли пані Оксана говорить про українську мову, її голос мимоволі теплішає. Вона — філолог за фахом і за покликанням, до війни викладала в Ясинуватському будівельному технікумі та Ясинуватському коледжі від Донецького університету управління. «Українська мова завжди була для мене головною. Не за ідеологією, а за відчуттям. Це було те, чим я дихала».

У Краматорську Оксана розпочала свою першу волонтерську діяльність. У 2015 році започаткувала ГО «Український розмовний клуб «Файно» та у 2016 році очолила Донецький відділ ВГО «Союз Українок». Місію свого волонтерства активістка бачить в освітній, соціальній та психологічній підтримці воїнів, ВПО, молоді. Оксана шиє прапори та відправляє у гарячі точки, робить сувеніри для бійців у госпіталях, організовує суспільноважливі акції.

Муравльова Оксана з 2017 року активно долучилася до волонтерської акції «Народжені в вишиванках» – запропонованої Лесею Воронюк. І саме на Донеччини дала їй активний розвиток і нині майстрині-переселенки створюють красу для новонароджених та дарують у пологових на День вишиванки. Нині це тисячі вишитих дитячих сорочечок. “Я тоді думала: хай хоч у вишиванці прийде дитина в цей світ, хай хоч у ній буде щось світле. Бо діти народжуються у час, коли навколо є біль і тривога. А я вірю, що малеча — для миру”, - каже жінка.

Вишивка - важлива частина її життя, її вишивані роботи незвичайні. У Краматорську пані Оксана одягла пам'ятник Шевченку у вишиванку. І коли переїхала до Бережан, то й там створила з місцевими майстринями сорочку для пам’ятника Тарасу Григоровичу.

На кожному кроці своєю діяльністю підкреслює єднання України через спільну працю, спільну діяльність, через обмін досвідом, через бесіди зі школярами й студентами. Їздить Тернопіллям навчальними закладами й розказує про чудовий край — Донеччину.

На Тернопільщині Оксана не припинила займатися й переселенцями. Намагається допомагати людям і завантажувати їх роботою, аби вони не втрачали

віру в себе. У Бережанах створила клуб «Затишок», майстерню «Файні обійми» — це більше, ніж майстерня. Це простір відновлення для жінок, які втратили дім.

У Бережанському замку, у публічній бібліотеці ім.Шевченка проводить майстер-класи, спільні заходи, готує з однодумцями Захисникам сувеніри, шиє адаптивний одяг, вишиває футболки та сорочки для наших поранених. Щотижня відвідує поранених зі смаколиками та мінімайстерками, психологічними бесідами. Збирає та відправляє посилки на фронт, волонтерам, які працюють з пораненими у Києві, Полтаві, Запоріжжі. Шиє прапори. На сьогодні пошила 4566 шт.

За вагомі внески у наданні волонтерської допомоги Оксана Муравльова отримала президентську відзнаку «Золоте Серце». Нині пані Оксана має відзнаки «Гордість Бережанщини» у 2024 році та «Людина року 2025 Тернопілля». Зізнається, що приємно, але найбільша її нагорода — це посмішка українських воїнів.

А ще вона ініціювала кілька відомих проєктів, три з яких встановили рекорди України:

- Пазл-мапа України «Обійми» (2023 рік). 58 майстринь з усієї країни надіслали свої авторські мотанки, з яких склали унікальну карту. Вона вже об'їздила 23 міста України, а авторка мріє виставити її у вільному Донецьку в день нашої Перемоги. До речі, ця мапа увійшла до сотні найкращих рекордів України за 2022–2025 роки.
- Кримськотатарський прапор розміром 16х9 метрів (2024 рік). Його створили ще у 2020 році в Краматорську. Разом із кримськими волонтерами прапор мандрував українськими містами, збираючи підписи, а потім на повітряних кульках його запустили в бік окупованого Криму. Кілька тижнів він літав над півостровом, неабияк тривожачи окупантів, поки зрештою не впав на Арабатській стрілці. Волонтери забрали його звідти й передали на вільну територію. Сьогодні він зберігається в Музеї історії України у Другій світовій війні.
- Найбільша вишита вручну українська сорочка (2026 рік). Протягом пів року 42 майстрині вишивали смуги для цієї сорочки, а 16 студентів допомагали їх наживляти. Пані Оксана все це зшила, і разом із громадою Бережан вони презентували сорочку-велетня на ратуші в Бережанах у День вишиванки.

Але масштабні акції — це лише частина справи. За ними стоїть щоденна, рутинна робота: виготовлення сувенірів, пошиття адаптивної білизни для поранених, в'язання теплих шкарпеток. «Я не можу тримати зброю, тому зроблю все, що від мене залежить — десь обігрію, десь підтримую настрій. Якщо кожен долучиться до допомоги, ми точно переможемо», — говорить пані Оксана.